

LELKESEDÉS

Böszörményi Zoltán *tárcája*

Tízegynéhányan ültek a lelátón. Lenn, az úszómedence szélén, hét év körüli gyerekek izogtek-mozogtak. Az elsősök curriculumában az úzás tantárgyként szerepelt. Évente verseny formájában kellett számot adniuk tudásukról.

Elsőként a lányok álltak a rajtköre. Arcukra pajkos szorongás ült.

A szülők közül néhányan a lelátó korlátjához szaladtak, mintegy azt remélve, ha közelebb kerülnek az eseményhez, a végeredményt is befolyásolhatják. Izgatottan ragadták meg a rácsozat fáját, s úgy szorongatták, mint a fehérkrétát a lám-palázás diákok felelés közben a fekete tábla előtt.

A startjelzésre a medence kékeszöld vizébe vettették magukat a lányok. Nyolc sávon folyt a viadal. A kettesen és a nyolcason előnyre tettek szert a mellúszók.

A lelátó korlátjánál ekkor elszabadultak az érzelmek.

– Hajrá, Meti, hajrá, Miraya – visszhangzott a kiáltás, de úgy tűnt, a versenyzők nem sokat értettek a buzdításból, a maguk tempójában folytatták az úzást.

A lelátón viszont nem hagyott alább a kiáltozás. Kezek emelkedtek a magasba. Az izgalom pírja ült az arcokra. Heves gesztusok, lendülő karok, csillogó szempárok villantak.

A piros blúzt és kék rövidnadrágot viselő hölgy volt a leghangosabb a csoportban.

– Hajrá, Maya, mindent bele. Húzz rá! Ne aludj a vízben – kiáltotta a harmadik sávon küszködő kislánynak.

A medence vizében a kettes, nyolcas és ötös sávon úszók szinte fej-fej mellett haladtak.

Újra magasba csaptak az érzelmek, egy pillanatra úgy tűnt, nem lesz egyértelmű győztese a vetélkedésnek.

Egy nyurga, fehér pólót viselő férfi csendesen állt a korlát mellett. Egyik szemét a versenyzőkön tartotta, a másikkal az izgatott szülők csoportját figyelte. Semmi jelét sem adta annak, hogy érdekelné a megméretkezés.

Csaknem nyolc méter volt hátra a célvonalig, amikor a hetes sávon úszó leányka, mintha megtáltosodott volna a selymes víztől, gyors karcsapásokkal az élvonalba került, majd mindenkit maga mögé utasítva, elsőnek ért a célba.

A korlátnál állók hangoskodása hirtelen elcsendesedett, a magasba emelt karok lehanyatlottak.

– Na, tessék, mondtam, hogy alszik a lányom. Pedig tegnap remek időt úszott – jegyezte meg bosszúsan a piros blúzt viselő nő, majd a tőle kétlépésnyire álló fehér pólós férfihez fordult. – Remek volt a lányod, megérdemelten győzött – mondta nem nagy meggyőződéssel.

Néhányan a drukkolók csoportjából szintén gratuláltak.

A férfi kissé zavartan nézett rájuk.

– Köszönöm – szólt halkán. – Nem az számít, ki nyert, hanem maga a részvétel a fontos, az entuziazmus, a lelkesedés – tette hozzá mintegy bocsánatkérően, s indult a lejárathoz, hogy megölelje győztes leánykáját.